

ПРАВОСЛАВНИ ЕЛЕКТРОННИ КНИГИ

Всички книги в този сайт ги има свободно в интернет пространството на съответните сайтове, които съм посочила. Аз само съм ги събрала на едно място и преобразувала в различни формати, за да могат да се четат от различни устройства.

[Ако оценявате труда ми и харесвате сайта може да направите дарение.](#)

Единственото позволено осъждане

А. Разграничаване между нравствени немощи и грехове против вярата

В древните повествования четем: Един отшелник видял някой си брат да съгрешава и заплакал: “Горко ми! – рекъл той. – Както брат ми съгрешава сега, може би аз ще съгреша утре!” След това, като се обърнал към ученика си, добавил: “В какъвто и тежък грях да падне в твое присъствие някой брат, ти не го осъждай! Но трябва да бъдеш уверен, че ти грешиш повече от него, макар той и да е светски човек. Като изключение от това правило може да бъде случаят, когато чуеш някого да богохулствува или да говори нещо еретическо” (1).

Този светоотечески разказ отразява прекрасно православния отговор на въпроса какви трябва да бъдат нашите отношения към двата възможни вида съгрешаващи люде: 1. съгрешаващите в нравствено отношение и 2. съгрешаващите против вярата.

Към първите ние трябва да бъдем снизходителни и да не ги осъждаме, понеже и нашите души са грешни, а чрез осъждането стават още по-грешни. Самата Църква великодушно търпи и лекува такива грешници, очаквайки тяхното разкаяние и изправление. За такъв вид грешници се отнасят Господните думи, че трябва винаги да им прощаваме, щом се каят, и то не само до седем пъти на ден, а до седемдесет пъти по седем (Мат. 18:21-22; срв. Лука 17:4).

Към вторите пък ни е заповядано да бъдем не снизходителни, а крайно бдителни, критични и непримирими. Св. ап. Павел, който ни учи в никакъв случай да не одумваме ближните си за нравствените им слабости, нито да ги презираме, а с любов да ги церим (срв. 1 Кор. 13:3-7), изведнъж става много строг, щом се постави въпросът за съгрешаващи против чистотата на вярата. Бащински грижовен към немощните (срв. 1 Сол. 2:7-8) и препоръчващ нежни отношения към братята (срв. Рим. 12:10), той пише много остро против еретиците: Пазете се от псетата, пазете се от злите работници! (Филип. 3:2). Гледайте, братя, да ви не увлече някой с философия и с празна измама според човешкото предание,... а не според Христа (Кол. 2:8). Защо той е толкова рязък към лъжеучителите? Защото безспорно лъжеученията са отрова за душата, а безкритичното отношение към тях и приемането им води към вечна гибел. Нравствените немощи могат понякога да послужат за смиряване на човека и за довеждането му до спасение в Господа чрез надлежно покаяние. Но ереста направо погубва.

Никъде в Свещеното Писание не срещаме указания, че можем да прощаваме греховете против богозаповяданата вяра, и то безброй много пъти, както сме длъжни да прощаваме на провиняващите се против нас по човешка немощ. Прегрешаващите против Православната вяра се провиняват пряко против Бога, а не против човеци. Те хулят богооткровената Истина, а не обикновени човешки мнения. Затова е казано: Страни от еретик, след като го посъветваш веднъж и дважд! (Тит. 3:10). Сама св. Църква, тази най-грижовна майка за грешните си чеда, е крайно строга към еретиците. След неколкократно приканване към опомване и покаяние, при отказ от тяхна страна да се покаят, тя ги отлъчва от общение със себе си като невразумими и упорити изопачители на Божествените истини. Нравствено съгрешаващите продължават да

бъдат нейни членове, макар и тежко боледуващи, но еретиците не могат да остават нейни членове, дори да са били такива (срв. 1 Иоан. 2:19). Те не принадлежат вече към нейния благодатен организъм, понеже са се отделили от Истината, т. е. от Бога, Който е Самата Истина (срв. Иер. 10:10; Иоан. 14:6) и са се прилепили към лъжата, т. е. към дявола, наречен лъжец и баща на лъжата (Иоан. 8:44). Както не може да има нищо общо между светлината и тъмнината, тъй не може да има никакво църковно, молитвено и сакраментално общение* между православния християнин и еретика. Защото първият, макар и грешен, от все сърце е прегърнал богооткровените догмати, смирил се е пред тях, живее и се спасява с тях, докато вторият е горд поклонник на своите заблуди и тъкмо чрез тях гине.

Що е ереста? – Лъжеучение, което малко или много изопачава истинското Божествено учение и хитро работи, за да го измести и само то да се настани на негово място. Истините на вярата са ни открити веднъж завинаги (срв. Иуда 1:3) от Бога! А ересите са изобретение на дявола. Последният се стреми чрез посяване семената на размислие в сърцата на хората да ги откъсне от Бога, да ги раздели, да ги скара помежду им и така да ги владее. Истината води към Бога. Тя ни учи да изповядваме Светата Троица: да се покланяме на Бога Отца, на Неговия Божествен Син, дошъл на земята да ни изкупи от греховете, а също така и на Божествения Дух, Който е Дух на Истината (срв. Иоан. 15:26) и ни учи на всяка истина (срв. Иоан. 16:13). Откровенията, които Бог ни е завещал, са правда и съвършена истина (Пс. 118:138). Затова те така задължават! Вечен живот се придобива чрез познаване на Единия Истински Бог и пратения от него Исус Христос (срв. Иоан. 17:3), а не чрез противене на истината. За словото Божие е казано, че е словото на Истината (Еф. 1:13). Тази Истина осветява (срв. Иоан. 17:17), а заблудата, като рожба на тъмния дух на злото, помрачава и погубва човека.

За да ни предпази от такава гибел, св. ап. Павел, по внушение на Св. Дух, пише: Моля ви, братя, пазете се от ония, които произвеждат разцепления и съблазни против учението, което сте научили, и странете от тях (Рим. 16:17). По същата причина Апостолските правила най-строго ни забраняват молитвено общение с еретици, като нареждат: Ако някой се помоли с отлъчен от църковно общение, макар и в дома си, да бъде отлъчен! (Апостолски правила 10, 45, 61; Лаод. пр. 6, 32, 33)

Вселенските и поместните събори на св. Православна Църква са имали за своя най-важна задача да пазят унаследеното здраво Апостолско учение от ереси (срв. 1 Тим. 6:3). Те са увещавали еретиците да се смирят пред Божествената истина, съхранявана в Църквата, и да се откажат от своето лъжеучение. В случай на упорство Църквата ги е отлъчвала от общение със себе си, с цел да се опомнят и да се научат да не богохулствуват (1 Тим. 1:20).

На някои такова поведение на Христовата Църква може да се струва твърде “жестоко”. Но тя е постъпвала не жестоко, а тъкмо обратното – любвеобилно; любвеобилно и към еретиците, и към верните си чедра. С отлъчването на отклонилите се от истината тя е правела последен и върховен опит да ги вразуми, като им е предоставяла възможността и след отлъчването им да се покаят, ако поискат. А към верните си чедра тя е била много грижовна, като ги е пазела от пагубните ереси. Жестока би била тя към чедрата си, ако не би ги предпазвала от смъртоносната зараза на ересите и би ги изоставяла в ръцете на сатаната. Защото знае се, че ереста, като порождение на дявола, въвлеча в ада. Постъпвайки строго към еретиците, Църквата е следвала

не някакъв човешки каприз, а изричната повеля на Христа, Който говори за непоправимите човеци: Ако и църквата не послуша, нека ти бъде като езичник и митар (Мат. 18:17).

Тези вековни принципи на Църквата, свято спазвани доскоро, се потъпкват днес от мнозина православни християни под влияние на модерните заблуди, и особено на така нареченото икуменическо движение, което образува “Световен съвет на църквите”. Това движение е в основата си протестантско. С него тясно сътрудничи и римокатоличеството, макар по известни тактически съображения то все още формално да не влиза в тази икуменическа общност. В нея участвуват почти всички секти и ереси на нашето време, абсолютно неправилно наричащи се “църкви”. Икуменизмът претендира, че може да обединява православни с еретици и дори с иноверци. Под негово влияние и под влияние на лъжехуманистичния дух на времето мнозина днес казват: “Какво лошо има в това – всички вярващи по земята да се обединят и да престанат да враждуват помежду си!”

Аргументът е на вид много похвален, тъй като се обосновава с желанието за миротворчество. Знае се, че никой разумен човек не иска да има война. Но зад тоя благовиден предлог се крият не светли, а тъмни дяволски планове за омаловажаване на Божествената Истина, за приравняване на истинската Христова Църква към сборищата на еретиците, претендиращи да бъдат те истински “църкви”, и за подкопаване вечните устои на основаната от Спасителя Една, света, съборна и апостолска Църква, каквато е само Православната (срв. Мат. 16:18).

Спасителят е казал: Пазете се от лъжливите пророци, които дохождат при вас в овча кожа, а отвътре са вълци грабители: по плодовете им ще ги познаете (Мат. 7:15-16). Нека видим какви са плодовете на участващите в икуменизма, тръгнали да се обединяват с еретиците! Ратувайки уж за избягване на враждуването с далечните, те влизат в идеологически конфликт със своята собствена Църква и с ближните си. Създавайки връзки с инославните, те прекъсват връзките си със своите православни братя, които не желаят да нарушават Апостолските правила чрез съвместни молитви с еретиците и които не дръзват да потъпкват словото Божие, дето четем: Който дохожда при вас и не донася това учение, него не приемайте у дома си и не го поздравявайте; защото, който го поздравява, участвува в неговите лоши дела (2 Иоан. 1:10).

До какво се стига по тоя път на икуменизма? – До побратимяване с еретиците и до разбратимяване с православните. Не е ли това дяволски план за разкъсване на православното единство, и то под предлог, че се работи уж за постигане на посочения от Христа идеал – всички да са едно (срв. Иоан. 17:21)! Но Спасителят никога не е искал да има единство между Истина и лъжа, между Православие и лъжеучение, между светлина и тъмнина, между Христа и велиара (срв. 2 Кор. 6:15). Напротив, Той дойде, за да донесе разделение между вярващите души и дявола. Неговите Божествени слова са ясни и непререкаеми: Не мислете, че дойдох да донеса мир на земята; не мир дойдох да донеса, а меч (Мат. 10:34; срв. Лука 12:51). Той наистина се моли за единство, но за единство в Истината, а не против Истината. Ако сектантите, еретиците, лъжеучителите пожелаят да се откажат от заблудите си и да се върнат в лоното на Православната вяра, това именно ще бъде изпълнение на Христовия завет – да бъдат всички едно (Иоан. 17:21). И тогава радостта в небесата ще бъде безкрайна! Но докато има откъсване от Истината, не може да има едно стадо под един пастир (срв. Иоан. 10:16). Христос не включва всички в Своето стадо. Той отделя от това единство неповярвалите в Него юдеи, като им казва:

Вие... не сте от Моите овци (Иоан. 10:26). А щом, по думите на Христа, има овци, които не са от Неговото стадо и които Сам Той не приема поради неверието им в Него, немислимо и измамно е проповядването от икуменизма лъжеединство. Наистина Спасителят ясно казва: Имам и други овци, които не са от тая кошара, и тях трябва да приведа; и ще чуят гласа Ми! (Иоан. 10:16). Но що означава това? – То означава, че не само юдеите, оградени от Божия закон и влизащи в старозаветната кошара, но и езичниците, намиращи се далеч от тая кошара, могат да влязат в едното и единствено Христово стадо, представляващо Христовата Църква. Ала за да влязат в нея, те трябва да чуят гласа на Спасителя, т.е. да приемат безпрекословно възвестената от Него Истина така, както я приема и проповядва св. Православна Църква, основана от Него като стълб и крепило на Истината (1 Тим. 3:15).

Ония, които не приемат цялата Божествена Истина, а само част от нея, като я примесват с лъжа, не принадлежат към Христовото стадо. Също така и ония, които наглед са в кошарата, обаче вътрешно се лъчат от нея, от нейните догми и канони, не са нейни членове. Това ще стане явно, ако не по-рано, то непременно на Страшния Христов съд.

Лъжехуманистичният дух на нашето време измества строгия евангелски дух и полага своя печат на мислене дори върху просветени православни християни. Тоя лъжехуманистичен дух, явно съвсем противен на духа на Вселенските събори, прилъгва мнозина към отстъпление от Истината (срв. 2 Сол. 2:3). Той ги подтиква към непослушание на Майката Църква. Тя обявява ереста за непримирима със здравето учение, а днес се внушава криворазбирано равноправие между дяволската лъжа и Богооткровената Истина. Църквата изключва лъжеучителите от своето общение, а днес се проповядва съвместно молене с тях. Тя не допуска никакво богослужебно-сакраментално общуване между православни и инославни, а днес някои даже си позволяват да се причастяват при протестанти. Тя осъжда изопачителите на Истината, а днес осъждането им се смята за грях наравно с житейското одумване.

Има модерни православни автори, като Сергей Болшаков и др., които, говорейки за съвременни “подвижници”, подчертават като най-важно тяхно качество това, че те не осъждали никого – дори еретиците (2). Чрез подобно уеднаквяване на забраненото и позволеното осъждане такива автори тайно прокарват пагубната тенденция да бъдат смесвани Истината и лъжата в угода на икуменическото верово безразличие, – нещо, което улеснява обединяването на Православието с другите изповедания, та дори и с езическите религии. Сергей Болшаков сочи като пример на такова “неосъждане” покойния Кентърберийски архиепископ Уилям Темпл (3). Наистина, Уилям Темпл не е осъждал дори най-явните еретици в своята “църква”. Като голям икуменист, той споделял пагубния принцип за всеобхватност, съгласно който всички могат да се обединяват с всички, независимо от догматическите несъгласия помежду им. След като през 1954 г. бил изработен икуменическият базис, съдържащ догматическия минимум за обединяване на християнските изповедания, за какъвто се приело минималното вярване в Христа “като Бог и Спасител”, У.Темпл заявил, че неприемането на тоя базис не трябва да бъде пречка, щото икуменистите да продължават да сътрудничат и с онези деноминации и общности, които не признават Христа за Бог и Спасител (4). Какво друго може да означава това, освен широко отваряне вратата за обединяване на Истината с лъжата!

Някои ще се опитат да оправдаят неосъждането на еретиците с аргумента, че то се вършело в името на мира и за избягване на войната. Но кой подпалва войната? – Тъкмо ония тъмни масонски сили, които проповядват и смесването на изповеданията, и сближаването на верите! Тяхната цел не е избягването на ужасната за всички война, а унищожаването на Истината и довеждането на православните християни до отстъпване от нея (срв. 2 Сол. 2:3).

Нека илюстрираме мислите си по този предмет с една басня!

В една обширна гора живеели много зайци, сърни и елени. За всички имало достатъчно паша. Те били щастливи и прекарвали дните си в мир. Но наблизо се криели вълци. От време на време те нападали кротките сърнички и изяждали по някоя от тях. Настъпил обаче глад за вълците, защото сърните и зайците станали много предпазливи и умело се криели. Събрали се вълците на съвещание, за да решат въпроса, как да се прехранят в това бедствено време. Най-старият вълк, лукав като дявол, рекъл:

— Аз измислих начин. Ще подпалим гората и така ще изкараме всички зайци, сърни и елени от скривалищата им. И после... вие се сещате, какво можем да направим после!...

Планът бил приет и гората – запалена.

— Пожар! Пожар! – чули се една сутрин уплашени викове.

Наизлезли разтревожените животни от бърлогите и скривалищата си. Наизскачали зайците от дупките си, показали се сърничките от гъсталаците си и се чудели накъде да бягат. Появили се и смъртно уплашени мечки, лисици и други хищници. Всички били стреснати и укротени от общата беда.

— Какво се чудите?! – извикал старият вълк към тревопасните си братя. – Дайте да се побратимим и да бягаме всички заедно! Тичайте с нас! Ние знаем къде е безопасно!

Една стара умна сърна се обърнала към по-младите си сестри и им викнала:

— Недейте отива с вълците! Да бягаме от пожара, но не заедно с нашите врагове, а в друга посока!

Някои я послушали и тръгнали с нея. Но повечето тревопасни се отделили от нея и последвали вълците.

— Дето са всички, там ще бъдем и ние! – рекли те. – Сред мнозинството ще бъдем спокойни!

Всички животни – едни наляво заедно с вълка предводител, а други надясно заедно с умната сърна – се втурнали в буен бяг и излезли от обсега на пожара. Но когато стигнали до “сигурното” място, кръвожадните вълци нападнали беззащитните си тревопасни събрата и си устройили с тях зловещ пир...

Такава съдба готви на православните Христови овци началникът на преизподнята, подклаждащ духовните пожари... Но кой мисли за това? Кой милее за вечното си спасение? Кой вижда в едно и също лице и подпалвача на войните, и лицемерния проповедник на мира?!...

Всичко се е объркало в нашето злополучно време на материална просвета и духовен мрак! Одумването на ближните за техните нравствени прегрешения вече никого не шокира, въпреки че то е изрично забранено от Бога (срв. Мат. 7:1-3; Лука 6:37) и че създава ежедневни войни между хората. А издигането на глас срещу прегрешенията против правилната вяра се счита за тесногърдие. Изпитването на омраза към личните врагове се посреща като нещо нормално. А омерзението срещу лъжеученията на религиозна почва е непонятно чувство за мнозина, въпреки че словото Божие ясно ни го внушава чрез устата на св. пророк Давид, който пише: Аз ли да не мразя ония, които Тебе мразят, Господи, и да се не гнуся от ония, които възстават против Тебе? Със съвършена омраза ги мразя. Те ми са врагове (Пс. 138:21-22 по слав. превод).

Заслужава си да спрем вниманието си на тези важни псаломски мисли. Кои са подразбираните тук Божии врагове? Св. Атанасий Велики отговаря: “Божии врагове са най-напред и в собствен смисъл на думата нечистите демони; на второ място, след демоните, това са защитниците на идолослужението и ересеначалниците” (5).

Но как може Божието слово да проповядва омраза? Трябва подчертано да отбележим, че тук не се касае за обикновена омраза, каквато човек изпитва към личните си врагове, защото въпросът се отнася не до такъв вид неприятели, а до Божиите врагове. Затова и омразата, изпитвана към тях, не е порочна. Тя не случайно е наречена “съвършена омраза”. В омразата към личните врагове има страст, злоба, мъст – прояви на човешко несъвършенство. А в омразата към Божиите врагове, каквато е изпитвал кроткият Давид, няма подобни несъвършенства. В нея има само едно непонятно за нас грешните съвършенство, свързано не със страсти, а с безстрастие, което умее да мрази злото у хората, а не самите тях, да отхвърля ереста, но да щади еретиците. Ето какво четем в тълкуванието на тези псаломски стихове у Евтимий Зигабен (XII век), предаващ думите на неизвестен автор: “Онзи ненавижда духовните врагове със съвършена омраза, който не греши нито с движение, нито с действие, нито с мисъл, а това означава най-велико и крайно безстрастие” (6).

Според блажени Августин, съвършената ненавист е оная, при която някой ненавижда злото, но не храни ненавист към грешния човек (7).

Подобно нещо казва и св. Йоан Златоуст: “Трябва да проклинаме еретическите учения,... но нужно е да щадим хората и да се молим за тяхното спасение” (8). В друга своя проповед той заявява: “Аз не се отвращавам от човека, а ненавиждам заблудението му и искам да привлека към себе си заблудения. Аз водя война не с личността, която е Божие творение, а искам да поправа ума, развратен от дявола. Както лекарят, когато лекува болния, не се бори против тялото, а премахва вредното за него, така и аз, когато се сражавам с еретиците, сражавам се не със самите хора, а искам да изтребя заблудата” (9).

Одумването на ближните за нравствените им грехове е злъчно, порочно, а осъждането на изопачителите на вярата трябва да бъде обсъждане, а не осъждане. Който одумва, изпълнен е с гняв против своите лични съперници, омразни съседи и неприятни роднини. В тях той съзира свои зложелатели, врагове на своите интереси. А който е критичен към ересите, вижда в еретиците Божии врагове и затова зорко се пази от тях. Ако ти чуваш, че твои съседи вършат против тебе някакви безобразия и кротко понасяш това, ти се упражняваш в добродетелта търпение. Но ако узнаеш, че те са еретици и искат да увлекат теб и някои твои близки в своята ерес и затова пламнеш от свещен гняв, Бог няма да ти вмени това в грях, стига само да не се

изроди този твой чист и богоугоден гняв в удовлетворяване на твоята лична страст, наречена мъст и злоба.

Спасителят ни учи да не се гневим напразно (срв. Мат. 5:22 по слав. прев.). Що означава тук думичката напразно? Това ни обяснява много добре авва Пимен. Попитан от някой монах: “Какво означава да не се гневя на брата си напразно?” – той му отговорил много мъдро и духовно: “Напразен е твой гняв, когато се гневиш за материални интереси, накърнени от твой брат, или когато някой ти избоде даже дясното око! Ако обаче някой се старае да те отдалечи от Бога, на такъв можеш да се гневиш” (10).

Блажени Теофилакт, архиепископ Български, пише: “Този, който се гневи на брата си напразно, ще бъде осъден; но ако някой се гневи по разумни причини, с възпитателна цел и от духовна ревност, такъв няма да бъде осъден. И Павел е говорел гневни думи на магьосника Елима, както и на първосвещеника, но не напразно, а от ревност. Напразно се гневим ние тогава, когато кипим от гняв за имущества или слава” (11).

Гневът ни е даден за добро, а дяволът го обръща за зло. Гневете се, но не грешете! – учи св. ап. Павел (Еф. 4:26; срв. Пс. 4:5). Оттук следва, че ние трябва да се гневим дето трябва, за да изпълняваме християнския си дълг и да не се възмущаваме дето не трябва. Накратко казано, не бива да използваме способността си за възмущаване, за да одумваме. Но и не бива да покриваме ересите със снизхождение, чрез което се провиняваме против дълга си – да пазим тайнството на вярата с чиста съвест (1 Тим. 3:9).

Въпреки тази очевидност на нещата, заразата на модерните веяния се шири с бързината на неударжима епидемия. Много умове днес така са объркани, че се оплитат в дяволската заблуда – да смятат верността към св. Православие за мракобесие и тесногръдие, а молитвеното и сакраментално общуване с еретици, както и очевидната или скрита изневяра спрямо догмати и канони – за широта и отвореност към света.

Врагът на спасението трескаво работи върху съзнанието на хората и замъглява умовете. Под негово влияние се е стигнало вече до там, че осъждането на ближните при нравствени провинения се счита за “доблест” и “ревност по доброто”, а некритикуването еретическите учения и прояви на инославните – за високо “човеколюбие”, стремящи се да подкопаят православната Истина. Забравят се увещанията на апостолите да страним от еретици (срв. Рим. 16:17; Тит. 3:10; 1 Тим. 4:1; 2 Петр. 2:1). Вместо странене, днес се проповядва сближаване с тях. Отминават се без внимание думите на св. ап. Павел: Ако дори ние, или ангел от небето ви благовестеше нещо по-друго от това, що ние ви благовестихме, анатема да бъде! (Гал. 1:8) Вместо това се чува сега нова проповед: “Защо да не общуваме молитвено с инославни и с друговерци? Нима само ние, православните, сме прави?”... И така говорят не само неосведомени в Православието хора, но вече и някои от ония, които са поставени да бъдат учители на вярата...

А при това нещата са толкова ясни и прости! При защитата на св. Православие от ересите съвсем не се касае за наша, човешка правота, а за Божествената правда и истина. Бог, Който е самата Истина (срв. Иер. 10:10), ни е открил чрез Божественото Писание спасителните истини на вярата. Те се черпят не от човешки умове, а от Божественото откровение на Стария и Новия Завет. Предадени чрез богоизбрани мъже, тия истини са подготвяли в старозаветната епоха

спасението на цялото потънало в езически заблуди човечество. В Новия Завет Сам Господ Иисус Христос, Синът Божий ни доразкрива в пълнота истините за Бога – Един по същество и Троичен по Лица, за промисъла Божий над целия човешки род, за изкуплението, извършено от Божия Син, за оправданието, постигано чрез вяра и добри дела, за свещенството, получавано по апостолско приемство, за Тайнствата, преподаващи благодатта, за Църквата, основана върху истинската вяра в Иисуса Христа (срв. Мат. 16:16-18) и поставена да бъде за търсещите спасение сред океана от заблуди Ноев ковчег до свършека на света и пр.

Чрез тази вяра в богооткровените истини човек се спасява, стига само да действа съобразно с тях. Чрез отричането пък на тази вяра човек загива (срв. Марк 16:16). Отстъплението от св. Православие е следователно съдбоносно нещастие. А устояването в Истината, въпреки съблазните на времето, е основа на надеждата, че Бог ще ни помилува. Св. Марк Ефески, великият борец за Православието срещу римокатолицизма († 1444 г.), така пише за нашата св. Православна вяра: “С нея ние се надяваме да застанем пред Бога и да получим прошка на греховете си. А без нея не знам дали някаква праведност ще ни освободи от вечните мъки!” (12) Който вярва в богооткровените истини, въздава чест на Бога. А който им се противи, изкарва Бога лъжец (срв. 1 Иоан. 5:10). А това е кощунство! То е хула против Светия Дух, която няма да се прости нито в този, нито в бъдещия век (срв. Мат. 12:32)!

Бог е истинен! А дяволът лъже, като клевети Бога, че уж лъжел (срв. Бит. 3:1-5). Бог е наш незаменим Благодетел, наш Промислител, наш Изкупител! А дяволът, тоя противник на Бога, е наш изкусител, наш враг, наш губител! Като лъжец и баща на лъжата (Иоан. 8:44), той не стои в истината, а `и се противи. Той гледа да я измести от сърцата на вярващите, като я замени със своята лъжа. В старозаветната епоха той измисли идолопоклонството и се проявяваше чрез идолите, в които се криеха бесове (срв. Пс. 95:5). А в новозаветната благодатна епоха на мястото на Църквата, този единствен по рода си в света богочовешки институт, дяволът постави еретическите общества, като ги подучи да отричат истинската основана от Христа Църква и да претендират, че те са Христови църкви! Още св. Киприан Картагенски (III в.) обаче ни е предупредил: “Дяволът лъже, за да прелъсти,... той обещава мир, за да не може да дойде мир, предлага спасение, за да прегради на съгрешилия пътя към спасението, обещава църква, а действа така, че повярвалият на думите му съвсем погива за Църквата” (13).

Като резултат от усилията на врага днес се наричат “църкви” ония еретически общества, които нямат никакъв белег на Църквата. Такива са например унитарияните, либералните християни, квакерите и всевъзможни други западноевропейски и американски религиозни общности, които не вярват в Христа като в Бог, но въпреки това претендират да са “църкви” и се намират под закрилата на Световния съвет на “църквите”, в който членуват. В такъв Световен съвет на “църквите” са привлечени да участвуват и Православните поместни църкви, за да се огрешават там чрез молитвеното си общуване с инославни и иноверци! От това общуване не само не произлизат никакви изгоди за Православната вяра, но напротив, чрез него се тръгва по пътя на отстъплението от Истината, предсказано от св. ап. Павел като зловещ признак за приближаващите времена на антихриста (срв. 2 Сол. 2:3).

В миналото дяволът е разединявал християните, за да ги разделя и владее. Той същият сега ги обединява, за да може в блатото от заблуди да потопи и истинската Църква – Православната. Той е погубил в първите векове от историята на Църквата много души чрез

измислените от него ереси. А сега погубва и ще продължава да погубва до края на световната история още повече души чрез обединяването на всички в една всееретическа “църква”.

Но истинската Христова Църква ще оцелее до свършека на света, съгласно неотменното обещание на Спасителя (срв. Мат. 16:18), и ще стои на поста си макар и само в лицето на малцина останали верни до смърт (срв. Откр. 2:10) православни християни. Църквата е плавала и ще продължава да плава върху потопа от заблуди и лъжеучения като истински Ноев ковчег, устремен към небесния Арарат (срв. Бит. 8:4)!

(Следва)

БЕЛЕЖКИ

* Сакраментално общение – общение в Тайнствата на вярата →

1. Архимандрит Климент Рилец. Наръчна книга за духовен живот. Ч. I. София, 1941, стр. 69. →

2. Сергей Большаков. На высотах духа. Брюксель, 1971, стр. 39. →

3. Пак там, стр. 40. →

4. Виж: Прот. В. Боровой. К вопросу о базисе Всемирного Совета церквей. – В: “Журнал московской Патриархии, № 2, 1961, стр. 70. →

5. Св. Афанасій Великій. Толкованіе на Псалмы, пс. 138. – Творенія. Ч. IV, Св.Троицкая-Сергіева Лавра, 1903, стр. 412. →

6. Евфимій Зигабень. Толковая Псалтирь. Кіевъ, 1883, пс. 138, стр. 365, кол. 2, забел. 2. →

7. Цитирано по Евфимій Зигабень, пос. място. →

8. Св. Іоаннь Златоустъ. Слово о проклятіи, § 4. – Творенія. Т. I, кн. 2, СПб., 1895, стр. 757. →

9. Св. Іоаннь Златоустъ. Беседа о св. священномученике Фоке. – Творенія. Т. II, кн. 2, стр. 747. →

10. Древній патерикъ, гл. 10, О разсудительности, § 65, стр. 173-174. →

11. Блаж. Феофилакть, архієпископъ Болгарскій. Благовестникъ, Толкованіе на Евангеліе отъ Матфея, гл. 5, стр. 35. →

12. Из писмото на св. Марк Ефески до игумена на Ватопедския манастир в Атон (виж: Архим. Амвросій. Св. Маркъ Ефесскій и Флорентинская унія. Jordanville, 1963, стр. 354). →

13. Св. Киприан Картагенски, Писмо 40 – до народа, гл. 4. →

Съдържание

© 2001—2005. Православна беседа. Части от четивата могат да се цитират при посочване на адреса на сайта (<http://pravoslavie.domainbg.com>). Цялостното преиздаване на текстове в печатно тяло или в електронен вид — само с писмено разрешение от редакцията.